

IV. DIN JURISPRUDENȚA ÎCCJ

RIL

• ABSTRACT

As a result of the activity conducted by the High Court of Cassation and Justice (Panel of the recourse in the interest of the law), the following document was published in January: Decision of the High Court of Cassation and Justice no. 22/2017 regarding art. 320 paragraph (1) of Law no. 95/2006 on healthcare reform, as republished, subsequently amended and supplemented.

DECIZIA ÎCCJ (COMPLET RIL) NR. 22/2017 (M. OF. NR. 43/17.01.2018): ART. 320 ALIN. (1) DIN LEGEA NR. 95/2006 PRIVIND REFORMA ÎN DOMENIUL SĂNĂTĂȚII

De Redacția ProLege

Decizia ÎCCJ	Complet ÎCCJ	Actul normativ	Articol	Sumar
Decizia nr. 22/2017 (M. Of. nr. 43 din 17 ianuarie 2018)	Complet RIL	Legea nr. 95/2006	Art. 320 alin. (1)	În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 320 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, persoana care a suferit o vătămare corporală prin fapta altuia nu poate fi obligată, către furnizorul de servicii medicale, la plata cheltuielilor de spitalizare și tratament medical de care a

				<p>beneficiat în cadrul unității medicale respective, potrivit legii, în limitele pachetului de bază ori minimal, după caz, în situațiile în care autorul vătămării nu a fost identificat sau persoana vătămată nu a formulat sau și-a retras plângerea prealabilă ori a intervenit împăcarea părților.</p> <p>În interpretarea și aplicarea aceluiași dispoziții legale, autorul vătămării poate fi chemat în judecată, pe cale civilă separată, pentru suportarea cheltuielilor de spitalizare și tratament medical de care a beneficiat persoana vătămată, în limitele pachetului de bază ori minimal, în situația în care acesta nu răspunde penal, întrucât a intervenit împăcarea părților.</p>
--	--	--	--	---

În M. Of. nr. 43 din 17 ianuarie 2018, a fost publicată **Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 22/2017** din 6 noiembrie 2017 referitoare la dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 320 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare”.

Obiectul dezlegării chestiunii de drept

Legea nr. 95/2006

„Art. 320

(1) Persoanele care prin faptele lor aduc daune sănătății altei persoane, precum și daune sănătății proprii persoane, din culpă, răspund potrivit legii și au obligația să repare prejudiciul cauzat furnizorului de servicii medicale reprezentând cheltuielile efective ocazionate de asistența medicală acordată. Sumele reprezentând cheltuielile efective vor fi recuperate de către furnizorii de servicii medicale. Pentru litigiile având ca obiect recuperarea acestor sume, furnizorii de servicii medicale se subrogă în toate drepturile și obligațiile procesuale ale caselor de asigurări de sănătate și dobândesc calitatea procesuală a acestora în toate procesele și cererile aflate pe rolul instanțelor judecătorești, indiferent de faza de judecată.

(2) Furnizorii de servicii care acordă asistența medicală prevăzută la alin. (1) realizează o evidență distinctă a acestor cazuri și au obligația să comunice lunar casei de asigurări de sănătate cu care se află în relație contractuală această evidență, în vederea decontării, precum și cazurile pentru care furnizorii de servicii medicale au recuperat cheltuielile efective în vederea restituirii sumelor decontate de casele de asigurări de sănătate pentru cazurile respective”.

VIII. Înalta Curte de Casație și Justiție

9. Analizând recursul în interesul legii, raportul întocmit de judecătorii-raportori, precum și problema de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

10. Din perspectiva legitimării procesuale active se constată că este îndeplinită condiția prevăzută de art. 514 din Codul de procedură civilă, în ceea ce privește pe titularul sesizării, recursul în interesul legii fiind exercitat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța.

11. Dispozițiile art. 515 din Codul de procedură civilă statuează că recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii.

12. Verificând condiția privind respectarea cerințelor prescrise de prevederile art. 515 din Codul de procedură civilă, se constată, din anexele memoriului de recurs în interesul legii, că nu rezultă existența practicii neunitare cu privire la toate situațiile invocate în memoriu.

13. Astfel, din exemplele de hotărâri judecătorești menționate în memoriu și din analiza practicii judiciare anexate nu rezultă că instanțele s-ar fi pronunțat prin hotărâri divergente cu privire la situații în care s-ar fi invocat faptul că autorul vătămării nu a săvârșit fapta cu vinovăția cerută de legea penală sau că ar fi existat cauze care exclud vinovăția. Situațiile de divergență regăsite în jurisprudența examinată se referă la acțiuni formulate de furnizorul de servicii medicale împotriva victimei agresiunii, în cazurile în care victima fie nu a formulat plângere penală, fie și-a retras-o sau a intervenit împăcarea părților.

14. În ceea ce privește problema de drept de la punctul 2 din sesizare, din studiul jurisprudenței anexate reiese că instanțele au pronunțat soluții divergente numai în ipoteza în care acțiunile formulate de unitățile sanitare împotriva autorului agresiunii vizau situații în care intervenise împăcarea părților. Numai în această situație s-a pus problema efectului extinctiv pe care îl produce împăcarea părților în legătură cu acțiunea civilă.

15. Nu s-au regăsit în anexele la memoriu hotărâri judecătorești care să conțină soluții diferite sub aspectul problemei de drept de la pct. 2, cu privire la situațiile în care partea vătămată nu a formulat plângere sau și-a retras-o, ci dimpotrivă, examenul jurisprudențial a relevat că, în situațiile în care lipsea plângerea prealabilă sau aceasta fusese retrasă, instanțele au analizat pe fond cauzele, reținând că, în condițiile în care nu există o hotărâre judecătorească pronunțată în procesul penal, care să aibă autoritate de lucru judecat în fața instanței civile, hotărâre prin care să se stabilească existența faptei, identitatea făptuitorului și vinovăția acestuia, reclamantul (furnizorul de servicii medicale) trebuie să facă dovada în procesul civil a îndeplinirii condițiilor răspunderii civile delictuale a pârâtului pretins autor al faptei.

16. De asemenea se constată că problemele de drept cu privire la care se solicită rezolvarea prin mecanismul recursului în interesul legii nu vizează ipoteza în care acțiunea furnizorului de servicii medicale a fost îndreptată împotriva victimei, pe motiv că aceasta, prin fapta sa, a adus daune proprii sănătăți. Deși există cazuistică în ceea ce privește culpa concurentă sau exclusivă a victimei, aceasta nu este divergentă, referindu-se la situații de fapt punctuale (soluționate de instanțe în raport cu circumstanțele particulare din speță) și nici nu este relevantă din perspectiva problemelor de drept care formează obiectul sesizării.

17. Față de precizările anterioare, obiectul recursului în interesul legii, care se circumscrie exigențelor art. 515 din Codul de procedură civilă, privește problemele de drept soluționate diferit de instanțele judecătorești, în interpretarea și aplicarea art. 320 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 (fost art. 313 înainte de republicare), după cum urmează:

1. dacă persoana care a suferit o vătămare corporală prin fapta altuia poate fi obligată la plata către un spital de urgență a cheltuielilor de spitalizare și tratament medical de care a beneficiat în cadrul unității medicale respective, în situația în care autorul vătămării:

a) nu a fost identificat (inclusiv atunci când persoana vătămată nu îi dezvăluie identitatea); sau

b) atunci când acesta nu răspunde penal, deoarece persoana vătămată nu a formulat sau și-a retras plângerea penală ori a intervenit împăcarea părților;

2. dacă, în ipoteza unui răspuns negativ la prima problemă de drept, autorul vătămării poate fi obligat la suportarea cheltuielilor de spitalizare și tratament medical de care a beneficiat persoana vătămată, în situația în care acesta nu răspunde penal datorită faptului că a intervenit împăcarea părților.

18. Asupra fondului se constată că dispozițiile legale a căror interpretare și aplicare au generat practica neunitară sunt cele prevăzute de art. 320 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, care au următorul conținut:

„Art. 320

(1) *Persoanele care prin faptele lor aduc daune sănătății altei persoane, precum și daune sănătății proprii persoane, din culpă, răspund potrivit legii și au obligația să repare prejudiciul cauzat furnizorului de servicii medicale reprezentând cheltuielile efective ocazionate de asistența medicală acordată. Sumele reprezentând cheltuielile efective vor fi recuperate de către furnizorii de servicii medicale. Pentru litigiile având ca obiect recuperarea acestor sume, furnizorii de servicii medicale se subrogă în toate drepturile și obligațiile procesuale ale caselor de asigurări de sănătate și dobândesc calitatea procesuală a acestora în toate procesele și cererile aflate pe rolul instanțelor judecătorești, indiferent de faza de judecată”.*

19. Textul reprezintă o aplicație particulară a răspunderii civile delictuale în privința prejudiciului corporal constând în vătămarea integrității corporale ori a sănătății unei persoane.

20. Obiectul recursului în interesul legii constă în plata contravalorii cheltuielilor de spitalizare și de tratament medical efectuate de furnizorul de servicii medicale în limita pachetului de bază, dacă este vorba de o persoană asigurată, sau în limita pachetului minimal, dacă este vorba de o persoană neasigurată.

21. Subiect activ al raportului juridic obligațional este furnizorul de servicii medicale, care are un drept de acțiune directă pentru recuperarea acestor cheltuieli, iar subiect pasiv este persoana care, prin fapta sa, a adus atingere sănătății altuia (sau, după caz, persoana care, prin fapta sa culpabilă, și-a adus atingere propriei sănătăți).

22. Această soluție legislativă nu este nouă în sistemul nostru juridic. Dreptul unităților sanitare de a recupera pe calea unei acțiuni directe despăgubirile reprezentând cheltuielile de asistență medicală acordată victimei unei fapte ilicite a fost reglement inițial în art. 188 din Legea nr. 3/1978 privind asigurarea sănătății populației, text care prevedea că: *„Persoanele care prin faptele lor aduc prejudicii sau daune sănătății altei persoane răspund potrivit legii și sunt obligate să suporte cheltuielile necesitate de asistență medicală acordată acesteia”*.

23. În aplicarea acestor prevederi legale, calitatea procesuală activă a unităților sanitare a fost stabilită pe cale jurisprudențială, fostul Tribunal Suprem statuând că, dacă printr-o faptă ilicită victima a suferit vătămări ale sănătății care fac necesară acordarea de asistență medicală, constând în administrarea de medicamente, spitalizare etc., autorul faptei ilicite este obligat să plătească unității sanitare (dacă are personalitate juridică) sau forului său tutelar despăgubiri reprezentând valoarea cheltuielilor ocazionate cu asistența sanitară ce i-a fost acordată victimei.

24. Aceeași reglementare de principiu a fost preluată în cuprinsul art. 106 din O.U.G. nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate și, ulterior, în art. 317 alin. (3) din Legea nr. 95/2006, devenit art. 320 alin. (1) ca efect al modificării și republicării legii.

25. În privința naturii juridice a răspunderii instituite prin aceste norme speciale, doctrina a reținut că respectivele norme *„nu derogă de la principiile răspunderii civile, ci dimpotrivă constituie o aplicare a reglementărilor care cârmuiesc răspunderea civilă delictuală, privitor la cheltuielile necesitate de asistență medicală acordată victimelor unor fapte ilicite”*.

26. În ceea ce privește prima problemă de drept se constată că, aplicând prevederile art. 320 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, în cauze în care furnizorul de servicii medicale a formulat acțiunea în contradictoriu cu victima agresiunii, care suferise o vătămare corporală ca urmare a faptei unui terț, unele instanțe au apreciat că aceasta poate fi obligată la plata cheltuielilor de spitalizare și tratament medical de care a beneficiat în cadrul unității medicale respective, în situația în care autorul vătămării nu a fost identificat (inclusiv atunci când persoana vătămată

nu îi dezvăluie identitatea) sau atunci când acesta nu răspunde penal, deoarece persoana vătămată nu a formulat sau și-a retras plângerea penală ori a intervenit împăcarea părților.

27. În susținerea acestor soluții jurisprudențiale s-a reținut fie existența răspunderii civile delictuale a victimei (pentru faptul nepunerii la dispoziție a datelor necesare titularului acțiunii sau pentru neefectuarea demersurilor necesare în vederea tragerii la răspundere penală a autorului agresiunii), fie îmbogățirea fără justă cauză.

28. Procedând în acest mod, instanțele au ignorat cadrul procesual creat prin promovarea acțiunii, în temeiul normei legale speciale. În ipoteza în care victima a suferit o vătămare a sănătății prin fapta culpabilă a unui terț (nu ca urmare a propriei fapte culpabile), textul legal examinat conferă furnizorului de servicii medicale calitate procesuală activă exclusiv în situațiile în care cheltuielile de spitalizare și tratament medical sunt solicitate de la persoana care prin fapta sa a adus daune sănătății altei persoane. Cu alte cuvinte, legiuitorul stabilește în mod neechivoc cine are calitate procesuală pasivă în cadrul unei astfel de acțiuni.

29. De aceea, în toate situațiile în care, fiind vorba de o vătămare produsă prin fapta unui terț, unitatea sanitară s-a îndreptat cu acțiune pentru recuperarea cheltuielilor de spitalizare împotriva victimei agresiunii, iar nu a autorului vătămării, temeiul de drept al acțiunii nu poate fi prevederea specială cuprinsă în art. 320 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, care este de strictă interpretare și aplicare.

30. Din modul în care au fost argumentate soluțiile de admitere a acțiunilor formulate împotriva persoanelor vătămate rezultă că instanțele respective, deși au fost investite cu acțiuni întemeiate pe prevederile art. 320 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 (art. 313 înainte de republicare), care stabilesc fără echivoc faptul că subiectul pasiv al raportului juridic obligațional este persoana care prin fapta sa a adus daune sănătății altei persoane, au rezolvat litigiul pe temeiul dreptului comun, pronunțându-se asupra unui alt raport juridic obligațional, în care subiect pasiv devine însăși victima, iar cheltuielile de spitalizare și tratament medical nu mai sunt rezultatul faptei prejudiciabile săvârșite inițial de către autorul agresiunii, ci rezultatul faptei victimei, constând în omisiunea de a-și da concursul la identificarea și tragerea la răspundere a autorului agresiunii.

31. O asemenea construcție juridică ignoră, însă, faptul că prejudiciul constând în cheltuielile de spitalizare și tratament medical este rezultatul direct al faptei culpabile a autorului agresiunii și s-a produs în patrimoniul unității medicale anterior faptelor de omisiune imputate victimei, astfel încât acest prejudiciu nu poate fi considerat rezultat al conduitei ulterioare a victimei.

32. Un eventual prejudiciu pe care victima l-ar fi produs unității medicale, prin faptul că nu a dezvăluit identitatea autorului vătămării, nu a formulat plângere penală sau și-a retras plângerea penală ori a intervenit împăcarea părților, nu se confundă cu prejudiciul constând în cheltuielile de spitalizare și tratament medical

și nu poate fi cerut pe temeiul art. 320 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, ci doar printr-o acțiune întemeiată pe dreptul comun.

33. Or, în cadrul unei asemenea acțiuni, care ar putea fi întemeiată pe dispozițiile de drept comun în materia răspunderii civile delictuale, unitatea medicală trebuie să facă dovada existenței și a întinderii prejudiciului afirmat (care nu se confundă cu prejudiciul constând în cheltuielile de spitalizare și tratament medical), a faptei ilicite, a raportului de cauzalitate între faptă și prejudiciu și a vinovăției pârâtului.

34. În ceea ce privește fapta ilicită, unele instanțe au reținut că pârâtul, victimă a agresiunii și beneficiar al serviciilor medicale, nu a făcut demersuri pentru identificarea autorului agresiunii, nu a furnizat unității medicale datele de identitate ale acestuia sau nu a formulat plângere penală pentru ca cel vinovat să poată fi tras la răspundere.

35. Aceste fapte imputate victimei nu pot fi calificate ca ilicite, în condițiile în care nicio prevedere legală nu stabilește în sarcina victimei unei agresiuni obligația de a identifica agresorul și de a furniza unității sanitare datele de identificare.

36. În ceea ce privește nedeplinerea plângerii penale prealabile se observă că nu rezultă din Legea nr. 95/2006, din actele normative cu rang inferior adoptate în temeiul acestei legi sau din Codul de procedură penală obligația persoanei vătămate de a depune plângere penală prealabilă. Dimpotrivă, dreptul persoanei vătămate de a formula sau nu plângerea penală este un drept potestativ, iar rațiunile subiective care determină persoana în cauză să nu depună plângerea nu pot fi cenzurate de instanța de judecată, câtă vreme însuși legiuitorul, stabilind că pentru anumite infracțiuni urmărirea penală este condiționată de plângerea prealabilă a persoanei vătămate, a înțeles să îi lase acesteia dreptul de a alege dacă se adresează sau nu justiției penale.

37. Retragerea plângerii prealabile de către victima agresiunii sau împăcarea intervenită între partea vătămată și autorul agresiunii nu pot fi calificate ca fapte ilicite, care să justifice antrenarea răspunderii delictuale a victimei agresiunii, câtă vreme cele două instituții de drept procesual-penal sunt reglementate în Codul de procedură penală [art. 16 alin. (1) lit. g)] drept cauze legale care împiedică punerea în mișcare și exercitarea acțiunii penale.

38. Îmbogățirea fără justă cauză nu poate constitui temei al obligării victimei agresiunii la cheltuielile de spitalizare și tratament medical, deoarece una dintre condițiile pentru aplicarea acestui mecanism juridic, astfel cum rezultă din art. 1345 din Codul civil, este aceea ca îmbogățirea să fie lipsită de o cauză justă.

39. Or, prestarea serviciilor medicale de către unitatea sanitară s-a făcut în baza prevederilor legale care instituie acordarea unui pachet de servicii medicale de bază, în mod echitabil și nediscriminatoriu, oricărui asigurat [art. 219 alin. (3) lit. g) din Legea nr. 95/2006].

40. Potrivit art. 221 alin. (1) lit. c) din lege, prin hotărâre a Guvernului se aprobă pachetul de servicii de bază ce se acordă asiguraților; acest pachet cuprinde serviciile medicale, serviciile de îngrijire a sănătății, medicamentele, materialele sanitare, dispozitivele medicale la care asigurații au dreptul.

41. Tot prin hotărâre a Guvernului se aprobă și pachetul minimal de servicii care, potrivit art. 221 alin. (1) lit. d) din lege, se acordă persoanelor care nu fac dovada calității de asigurat și cuprinde servicii de îngrijire a sănătății, medicamente și materiale numai în cazul urgențelor medico-chirurgicale și al bolilor cu potențial endemoepidemic, monitorizarea evoluției sarcinii și a lăuziei, servicii de planificare familială, servicii de prevenție și îngrijiri de asistență medicală comunitară.

42. Ca atare, temeiul acordării asistenței și îngrijirii medicale victimelor agresiunilor este unul legal, astfel încât cheltuielile efectuate de unitățile sanitare nu pot fi recuperate de la beneficiarii serviciilor medicale prin mecanismul îmbogățirii fără justă cauză.

43. De altfel, obligarea victimei agresiunii la plata cheltuielilor efectuate cu îngrijirea sănătății sale, ca beneficiar al serviciilor medicale în cadrul pachetului minimal de servicii medicale sau al pachetului de bază, după caz, ar lipsi de eficacitate sistemul asigurărilor sociale de sănătate, care a fost instituit tocmai pentru a se asigura un minim de asistență medicală pentru populație, inclusiv pentru acele categorii de persoane care se află în imposibilitatea de a contribui la fondul de asigurări de sănătate.

44. Câtă vreme beneficiarii sistemului de asigurări de sănătate au dreptul la un pachet de servicii medicale (de bază pentru cei asigurați și minimal pentru cei neasigurați), fiind astfel protejați față de costurile serviciilor medicale în caz de boală sau accident, nu există nicio rațiune pentru care persoanele respective să fie obligate să suporte costurile cheltuielilor medicale atunci când vătămarea corporală a fost cauzată prin fapta culpabilă a unui terț.

45. Este necesar a se preciza că din hotărârile judecătorești atașate memoriului de recurs în interesul legii nu rezultă faptul că pretențiile unităților sanitare au vizat cheltuielile de spitalizare care depășeau pachetul minimal sau pachetul de bază, după caz, așa încât acest aspect nu formează obiect de analiză în cadrul prezentului recurs în interesul legii. În consecință, dezlegarea ce va fi dată prin prezenta decizie vizează exclusiv acțiunile care au ca obiect cheltuielile de spitalizare și tratament medical de care victima a beneficiat în limitele pachetului minimal sau de bază, după caz.

46. În ceea ce privește cea de-a doua problemă de drept, referitoare la posibilitatea obligării autorului vătămării la suportarea cheltuielilor de spitalizare și tratament medical de care a beneficiat persoana vătămată, în situația în care acesta este cunoscut, însă nu răspunde penal datorită faptului că a intervenit împăcarea părților, se apreciază că această cauză de înlăturare a răspunderii penale

și de stingere a acțiunii civile [prevăzută de art. 132 alin. 1 din Codul penal anterior și preluată în art. 159 alin. (2) din noul Cod penal] nu stinge și dreptul la acțiune conferit prin lege unității sanitare de a recupera cheltuielile efectuate cu îngrijirea medicală a victimei.

47. Acțiunea civilă, astfel cum este reglementată în art. 19-28 din noul Cod de procedură penală, se circumscrie raporturilor juridice care se nasc între persoana vătămată sau succesorii acesteia, pe de o parte, și inculpat sau partea responsabilă civilmente, pe de altă parte.

48. Totodată, împăcarea părților este un act de înțelegere între făptuitor și persoana vătămată, prin care, în condițiile legii și pentru anumite infracțiuni, se înlătură răspunderea penală și celelalte consecințe ale săvârșirii infracțiunii.

49. Fiind un act juridic bilateral, acesta produce efecte relative, între partea vătămată și autorul agresiunii, în ceea ce privește despăgubirile pe care victima le-ar fi putut pretinde pentru sine în cadrul procesului penal. Dreptul furnizorului de servicii medicale de a solicita pe cale civilă obligarea autorului vătămării la plata cheltuielilor de spitalizare și tratament medical de care a beneficiat persoana vătămată este un drept distinct, prevăzut prin legea specială în patrimoniul unității medicale și care nu poate fi stins printr-un acord între victimă și autorul agresiunii.

50. Ca atare, unitatea sanitară va putea să își exercite dreptul de a recupera cheltuielile de spitalizare și tratament medical efectuate cu îngrijirea victimei în cadrul unui proces civil separat de procesul penal, îndreptat împotriva autorului vătămării, însă, în litigiul civil, va trebui să dovedească existența elementelor răspunderii civile delictuale: fapta ilicită, prejudiciul, raportul de cauzalitate dintre faptă și prejudiciu și vinovăția pârâtului.

Decizia ÎCCJ (Complet RIL) nr. 22/2017

Prin Decizia nr. 22/2017, ÎCCJ (Complet RIL) a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța și, în consecință, a stabilit că: **în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 320 alin. (1) din Legea nr. 95/2006, persoana care a suferit o vătămare corporală prin fapta altuia nu poate fi obligată, către furnizorul de servicii medicale, la plata cheltuielilor de spitalizare și tratament medical de care a beneficiat în cadrul unității medicale respective, potrivit legii, în limitele pachetului de bază ori minimal, după caz, în situațiile în care autorul vătămării nu a fost identificat sau persoana vătămată nu a formulat sau și-a retras plângerea prealabilă ori a intervenit împăcarea părților.**

În interpretarea și aplicarea aceluiași dispoziții legale, autorul vătămării poate fi chemat în judecată, pe cale civilă separată, pentru suportarea cheltuielilor de spitalizare și tratament medical de care a beneficiat persoana vătămată, în limitele pachetului de bază ori minimal, în situația în care acesta nu răspunde penal, întrucât a intervenit împăcarea părților.